

Una novel·la de poeta

MARINA
ESPASA

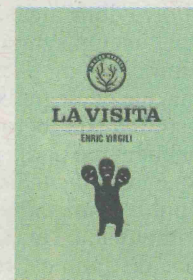
De seguida que comencem a llegir *La visita*, la tercera novel·la d'Enric Virgili, destaquen dues coses: una llengua riquíssima i una imaginació desbocada. Si bé la història comença dins d'uns paràmetres realistes –un home que surt de casa sense claus–, des del moment en què l'home torna enrere i truca al timbre de la seva porta es desencadenen un seguit de fets cada vegada més fantàstics i que s'enllacen els uns amb els altres com en els somnis, sense lògica però de manera inevitable: l'aparició d'un ésser de tres caps, la vinguda d'un amic a qui li cauen uns envans a sobre, la conversió

d'aquest amic en un tronc amb llimacs que li surten per les orelles... Tot combinat amb una sofisticació de salts de punt de vista que fan que la lectura del llibre hagi de ser extremadament atenta, perquè tan aviat som dins del cap del protagonista com de l'amic dissecat i convertit en tronc, que al capdavant pot ser que siguin la mateixa persona. Una altra novel·la sobre el doble? No, sobre el triple.

Enric Virgili (Barcelona, 1965), autor de *Betum* (Empúries, 2007) i *Brunilda* (Empúries, 2010) i dos volums de poesia, *Mamut* (Edicions

62, 2004) i *Peu de rei* (Edicions 62, 2006), ha escrit un text molt ben travat i excel·lentment executat. Cada capítol –de dues, tres pàgines– és la peça exacta que li falta al trencaclosques. Quan queda completat (després de poc més d'una hora de lectura) representa un dibuix del tot abstracte o un quadre de Joan Ponç: des del pis hem anat a parar a un bosc, hem baixat un riu, hem trobat cadàvers a la platja, noies dins de les dutxes i tres mares priores cantant i ballant sardanes, però el més probable és que no hàgim passat de la porta de casa.

LA VISITA
ENRIC VIRGILI
MALES HERBES
126 PÀG. / 12 €

Hi ha humor, a *La visita*, un humor sorneguer: els bastons de la gent gran són instruments per a la comunicació en Morse, les venedores de sabates poden ser realment antipàtiques i seductores, i els alcaldes de la ciutat duen faixa i són triples.

Tot flueix, però potser no per a tothom: com el pobre protagonista que busca infructuosament la clau de casa, és possible que alguns lectors trobin a faltar una clau que obri el llibre. La interpretació dels símbols és una activitat a la qual el lector de poesia està molt avesat, però no tant el de novel·la, que necessita referents més compartits. El viatge val la pena, però al final agrairíem trobar l'àncora que ens permetés tornar a posar els peus a terra. 🍷